

Predmet: Bosanska Krupa II

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 11/17

Krivično delo: ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ, u vezi sa čl. 24 KZ SRJ

Optuženi: Joja Plavanjac i Zdravko Narančić

Tužilaštvo za ratne zločine: Bruno Vekarić

Sudsko veće: sudija Mirjana Ilić, predsednica veća; članovi veća, sudije Zorana Trajković i Dejan Terzić

Branioци optuženih: adv. Aleksandar Ivković, branilac opt. Joje Plavanjca
adv. Jasminka Puzović, branilac opt. Zdravka Narančića

Glavni pretres: 07.06.2018. godine

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Optužnica

Optuženi Joja Plavanjac se tereti za ubistvo, a optuženi Zdravko Narančić za pomaganje u ubistvu 11 bošnjačkih civila u prvoj polovini avgusta 1992. godine u Osnovnoj školi „Petar Kočić“ u Bosanskoj Krupi. Optuženi Zdravko Narančić, kao pripadnik vojne policije 11. krupske lake pešadijske brigade, za vreme dok je obavljao dužnost stražara u zatvoru u prostorijama škole, omogućio je da u prostorije zatvora uđe, naoružan automatskom puškom, optuženi Joja Plavanjac, pripadnik Vojske Republike Srpske, koji je prvo u zatvoru tražio pritvorenog Predraga Praštala, koji je prethodnih dana lišio života njegovu majku. Iako je Praštalo već bio odveden u pritvor u Banja Luku, optuženi Narančić je prvo otključao i otvorio vrata prostorije u kojoj su držani zatvoreni Bošnjaci, pripadnici grupe „Joks“, na koje je optuženi Plavanjac odmah po otvaranju prostorije pucao iz automatske puške i ubio: Kaltak Rasima, Kaltak Nezira, Kaltak Enesa, Kaltak Emsuda, Kaltak Ferida, Alijagić Fadila, Alijagić Edina, Omić Mirsada, Nasić Rasima i Čehajić Ismeta. Zatim je optuženi Narančić otključao i otvorio vrata druge prostorije i glasno zatražio da iz iste izađe lice po imenu Tofik Sedić, pa kada je ovo lice izašlo okrivljeni Plavanjac ga je odveo u fiskulturnu salu škole, pitajući ga najpre zašto je zaustavljao njegovog strica Miću Plavanjca, a zatim ga pucanjem iz automatske puške ubio.

Saslušanje optuženog Joje Plavanjca

Iznoseći svoju odbranu, optuženi Joja Plavanjac negirao je izvršenje dela za koje se tereti, navodeći da je predmetna ubistva izvršio njegov sada pokojni otac Lazo Plavanjac. Objasnio je da je pre rata radio u štabu TO u Bosanskoj Krupi, da je zbog povreda zadobijenih 1989. godine otišao u invalidsku penziju, te da se početkom rata aktivirao u VRS. Tada je imao čin kapetana,

bio je zamenik komandanta brigade i nalazio se u štabu koji je bio u dubini teritorije, udaljen oko 18 kilometara od Bosanske Krupe. Srpski vojnik Predrag Praštalo ubio mu je majku 31. jula 1992. godine, a njegov otac, Lazo Plavanjac, došao je kod njega 3. avgusta 1992. godine i insistirao da ga odveze do Krupe, do Osnovne škole „Petar Kočić“, jer je čuo da je tamo zatvoren Praštalo. Obojica su bili naoružani – on je dužio automatsku pušku, ali nije siguran čime je bio naoružan njegov otac. U popodnevnom satima došli su do škole i lupali na vrata koja im je otključao stražar, optuženi Zdravko Narančić, kojem je Plavanjac bio nadređeni. Na pitanje oca gde je Praštalo, Narančić mu je objasnio da je isti prebačen za Banja Luku, ali je otac insistirao da se otključaju vrata od prostorija u kojima su bili zatvoreni Bošnjaci, kako bi se i sâm uverio da se tu ne krije Praštalo. Kada je Narančić otvorio jednu prostoriju, otac je među zatvorenim ljudima prepoznao Tefika Sedića i pozvao ga da izađe, pa je sa njim nešto razgovarao. Za to vreme optuženi je sa Narančićem otišao do kancelarije kako bi izvršio uvid u knjigu dežurstva i utvrdio da li je Praštalo zaista prebačen za Banja Luku. U jednom trenutku su čuli pucanj, Narančić je njega opsovao, bacio svesku iz ruku i obojica su istrčali iz kancelarije da vide šta se dešava. Kada su prišli, videli su da Sedić leži mrtav na podu, pa su se vratili ponovo u kancelariju da pogledaju dokumentaciju. Ubrzo su ponovo začuli pucnjavu, nakon čega su potrčali do oca i videli da je pucao u zatvorenike. Čuo je jauke iz prostorije u kojoj su bili zatvoreni ljudi, ali nije ulazio niti je zvao pomoć. Nije mu poznato kako je njegov otac otvorio vrata od prostorije u kojoj su bili zatvorenici, samo pretpostavlja da se ključ nalazio u vratima sa spoljašnje strane. Narančić je uhvatio njegovog oca da više ne bi pucao i izgurao ga iz škole, nakon čega su njih dvojica otišli. Kasnije je vojna policija i njemu i ocu oduzela naoružanje. Otac nikada nije želeo da razgovara o tim ubistvima. Nije umeo da objasni kako niko od svedoka nije video njegovog oca u školi.

Saslušanje optuženog Zdravka Narančića

Iznoseći svoju odbranu, optuženi Zdravko Narančić izjavio je da se ne oseća krivim. Objasnio je da je bio pripadnik vojne policije koja je obezbeđivala privremeni zatvor koji je u prostorijama Osnovne škole „Petar Kočić“ u Bosanskoj Krupi osnovala komanda brigade. Tu je bilo između 20 i 50 zatvorenika. Obično su se u smeni nalazila po dva stražara, ali je kritičnog dana bio na straži samo on. U poslepodnevnim časovima došao je optuženi Joja Plavanjac, koji mu je inače bio nadređeni, zajedno sa svojim ocem Lazom. Tražili su Praštala – čoveka koji je nekoliko dana ranije ubio majku Joje Plavanjca. Objasnio im je da je Praštalo već odveden za Banja Luku, i otvorio je jedna vrata kako bi se ovi uverili da ga zaista tu više nema. Otac Joje Plavanjca je u toj prostoriji video Tefika Sedića, koga je očigledno poznavao od ranije, i zatražio je da ga optuženi izvede, kako bi sa njim razgovarao. Optuženi je izveo Sedića iz prostorije, a zatim je zaključao vrata i otišao sa optuženim Plavanjcem u kancelariju kako bi pregledali knjigu dežurstva, u kojoj je bio evidentiran i podatak o premeštanju Praštala. Dok su bili u kancelariji čuo je dva pucnja. Video je Lazu kada je prošao kraj kancelarije, a zatim su se ponovo začuli pucnji. Obojica su istrčali iz kancelarije da vide šta se desilo. Bio je zbunjen, nije smeo da razoruža Lazu, jer se bojao da bi ovaj i na njega mogao da puca. Izgurao je Lazu i Joju iz škole, a oni su odmah seli u

kola i otišli. Vratio se u školu da vidi šta je sa ljudima u koje je Lazo pucao. Video je da neki daju znake života i odmah je otišao u komandu vojne policije da prijavi događaj. Nije mogao da pozove pomoć jer nije imao nikakvo sredstvo veze, pa je zbog toga morao da ode do komande. Kada se vratio u školu, zajedno sa komandrom i još jednim policajcem, nije bilo preživelih. Kasnije su došli i drugi policajci, a on je otišao kući. U vezi sa ovim događajem nije pisao nikakvu izjavu, mada je odmah rekao ko je ubio zatvorenike. Komandir ga je već sutradan udaljio, pa više nije obezbeđivao zatvor, već je bio poslat na liniju.

Fond za humanitarno parvo